

(Пресс РС, 7.12.2010)

Иако се приближава почетак 2011, за коју су нам странци одавно заказали нову туру неугодних разговора о “уставним промјенама”, у народу се не може примјетити већ хронична забринутост за опстанак РС. Зашто? Умјесто одиозног дискурса о “функционалнијој држави” и “европском наступу БиХ у један глас”, који нам воња на централизацију и унитаризацију, на дневни ред уставних промјена наметнуло се питање “трећег ентитета” који нам мирише на равноправност и децентрализацију. Хрватски захтјев за “аутономном територијалном јединицом са хрватском већином” одговара РС из више разлога.

Кључни политички антагонизам у БиХ, који се већ безмало двије деценије протеже линијом разграничења између два ентитета, сада се преноси на линију разграничења унутар већег ентитета.

Прво, кључни политички антагонизам у БиХ, који се већ безмало двије деценије протеже линијом разграничења између два ентитета, сада се преноси на линију разграничења унутар већег ентитета. Друго, формулисана у националном кључу, ова промјена значи да је већ хронична конфронтација између Бошњака и Хрвата, на једној страни, и Срба, на другој, која је омогућила мајоризацију у Скупштини БиХ из 91., замјењена конфронтацијом између Бошњака и Хрвата. Треће, преведен на језик религије, овај политички сукоб значи развезивање барјака крижа и полумјесеца који су у чвор свезани против крста још почетком 90-их и одредили су резултат референдума о сецесији БиХ из 92. Пето, отпором бошњачкој хегемонији унутар заједничког ентитета, Хрвати индиректно упозоравају да се Бошњаци на исти начин понашају и на нивоу цијеле БиХ. Шесто, залажући за “аутономну

Распакивање вашингтонског пакета

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 14 децембар 2010 19:01

